

„A szülőfaluért lehet sokat tenni, de eleget soha”

Egres

XXI. ÉVF. 4. SZÁM • A HELYTÖRTÉNETI BARÁTI TÁRSULAT TÁJÉKOZTATÓJA • 2012. DECEMBER

Október 6.

-
Az nem lehet, hogy annyi szív

Hiába onta vért,

S keservben annyi hű kebel

Szakadt meg a honért.

-

Koszorúzás október 23-án

Hazánk függetlenségéért, szabadságáért elesett, bántalmazott hősökre és a határainkat elhagyni kényszerült honfitársainkra emlékeztünk kedden az 56. évfordulón. Társulatunk hagyományainknak megfelelően reggel 8 órakor virágcsokrot helyezett el a "Bag 600 éves" emlékmű (Turulszobor) talpzatára.

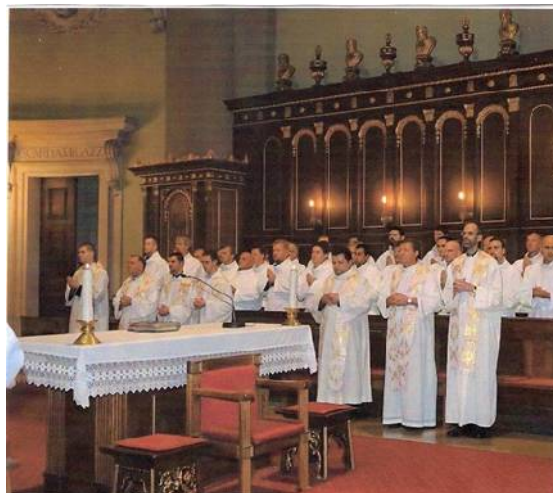

(Fotó: Balázs A.)

Akolitusok

Dr. Beer Miklós váci megyéspüspök 2012. szeptember 29-én, Szent Mihálynak, az Egyházmegye védőszentjének ünnepén szentmise keretében lektorokat és akolitusokat avatott a váci székesegyházban.

Idén 30 akolitus és 23 lektor avatott föl a megyéspüspök; akiknek létszáma a Váci Egyházmegyében meghaladja a 170 főt.

(Fotó: vaciegyhazmegye.hu)

Idén először településünk két szülöttjét is akolitusává avatta a püspök atya: Fényi István Vácott, Katona Pál pedig a bagi Egyházközségben folytatja a közösséget végzett szolgálatát.

Az akolitus három feladat ellátására kap megbízást: közösség építésre, igeliturgia vezetésére, áldoztatásra.

Az erre a feladatra kinevezett akolitus, szolgálatát a megyéspüspök, vala-

mint a megyéspüspök által megbízott plébános (pap) felügyelete alatt látja el. Konkrét feladatait a közösség igényei szerint, a plébános útmutatása alapján végzi.

Felavartásukat kétéves képzés előzi meg. A megbízás évente kerül meghosszabbításra. Az egyházmegyében a képzés 2005 novemberében kezdődött, az idén a hatodik évfolyam végzett.

Emléktábla avatás „Elhunyt tanáraink és diáktársaink emlékére”

A helyi, Arany János Általános Iskola és AMI diákjai és az Igazgatóság kezdeményezésére kegyeleti emléktábla elhelyezésére került sor az iskola épületének egyik belső falán.

Az avatóünnepély november 16-án, 14 óra 30 perckor kezdődött.

A színvonalas ünnepség avatóbeszédét az iskola nevében Szásziné Győri Éva igazgató, a diáktársak nevében Hónig Antal - az emléktábla felállítását kezdeményező végzős évfolyam (1962 - VIII. b.) tanulója - tartotta.

Szásziné Győri Éva igazgatónő:

„Az Arany János Általános Iskola és Alapfokú Művészetoktatási Intézmény nevében köszöntöm emléktábla avató ünnepségünkön megjelent kedves vendégeinket, külön köszöntöm az egykori tanárokat, tanítványokat.

Tisztelt Ünneplő Közönség!
Kedves Vendégeink!

Minden értelmes ember azzal a szándékkal éli meg életét, hogy jelet, emléket hagyjon maga után. Az emberek többségének megadatik, hogy kisebb nagyobb alkotással élje túl halandó életét.

A pedagógusok szerencsések, folyamatos alkotó munkájuk révén a jelenben, a jövőnek nevelnek fel nemzedékeket. Alkotó tevékenységük bár láthatatlan, mégis maradandó.

Ők azok, akik a gyermekek számára értékes mintát mutatnak. Megmutatják, hogyan kell a kultúra értékeit megbecsülni, a törvények szerint élni, a tanultakat érvényesíteni. Ez a kultúra nem csak tudást, műveltséget hordoz, hanem erkölcsöt is. Megtanítja az együttélés szabályait, az elfogadást. A felsoroltak nélkül az iskola csak egy épület lenne a sok közül. Tető alá hozott téglafal. Az itt folyó tevékenység az, ami fontossá teszi.

Nincs ember, aki ne emlékezne kedves tanárára, ne tudna iskolai emléket mondani...

Mi is emlékezni jöttünk Bagra - az Arany Jánosba. Az iskolába, melynek 1927-ben, a nagy iskolaépítési hullámban húzták a falait, ide a templom szomszédságába, elrejtve a kíváncsi szemek elől.

Az iskola történelmének 85 éve alatt most jutott először egy osztálynak eszébe, hogy megemlékezzen az iskola napszamosairól. Méltóképpen, ahogy a hősöknek kijár: emléktáblát emelve, koszorúzva. Elsiratva tanárt és diáktársat. Őket példaként állítva az ifjú nemzedékek elé.

Sokan felnőttek itt, s lettek művészek, tanárok, dolgos munkás emberek. Voltak/vannak, akik nem élhették meg ezt a pillanatot, nekik készült, róluk szól a most kihelyezett tábla.

Egy iskola minden folyamata a megújulást, a jövőt sugallja nekünk, az élet dicséretét zengi, mi pedig egy rég elmúlt korra és rég elhunyt emberekre, tanárookra, diákokra emlékezünk e percekben. Nincs ebben ellentmondás? – tehetnénk fel a kérdést. Nincs! A jelenről és a jövőről a múlt ismeretében, a múlt eredményeire építve lehet gondolkodni, beszélni.

Ez a tábla az iskola halottaira emlékezik, de hajtsuk meg fejünket valamennyi önfeláldozó embertársunk előtt, aki saját érdekeit háttérbe szorítva a közösség javát szolgálta földi életében!

Mára – három emberöltő után – történelemmé szelidültek az eltelt évek. Történelemmé, de felejthetetlen tanulságokat kínáló történelemmé. Maga az épület túlélte háborút, forradalmat, a benne megvalósuló mindennapi élet állást foglalt a megértés, a béke, a barátság, a haza- és ember-szeretet oldalán.

Kedves Emlékezők!

Utolsó gondolataim a köszönet szavaival hagyják el ajkamat. Köszönet az őröknek, az emlékek őrzőinek, a táblaavató ötletadóinak és megvalósítóinak, azoknak, akik felkarolták az emléktábla gondolatát. Köszönet az 1962-ben elballagó 8. b osztályosoknak, akik még az anyagi áldozatot is vállalták. Külön köszönjük Hónig Antalnak és Tóth Tibornak, hogy idejüket, munkájukat áldozták azért, hogy ma ez a tábla ne csak gondolat, hanem valóság legyen.

Beszédem zárásául kérem, fogadjanak el tőlem egy [Szabó Magda](#) idézetet: „Csak azok halnak meg, akik egész életükben nem csináltak semmit. Aki tett valamit, nem magáért, hanem másokért, mindenkiért, az megmarad.”

Hónig Antal öregdiák:

„Elmegyek, elmegyek, hosszú útra megyek, hosszú út porából köpönyeget veszek” – éneklük az iskolától búcsúzó diákok. S aztán még azt is, hogy „A sok-sok emlék felsajogva fáj, Üres az osztály, nincs lakója már.” Bevallom, már nem nagyon emlékszem, de valami ilyesmit énekelhettünk mi is 50 évvel ezelőtt, amikor elhagy-

tuk az Alma Matert. De ha őszinték akarunk lenni, bevalljuk – legalább magunknak –, hogy abban a pillanatban az iskola nem hiányzott igazán. Még a sok-sok emlék és élmény ellenére sem. Még akkor sem, ha azok éppen pozitív élmények voltak is.

Mentünk a szélrózsa minden irányába. Öt év múlva – mintegy kötelességszerűen – megtartottuk az első találkozót, s aztán 45 évig semmi. Ha valahol összefutottunk valamelyik osztálytárrsal, mondogattuk, hogy össze kellene jönni, találkozni kellene. De mindenki a másikra várt. A távolabb élők a helybeliekre, a helybeliek pedig – talán abbéli félelmükben, hogy nehéz lesz megtalálni mindenkit – elbátortalanodtak, és minden halasztódott tovább. Végül múlt év őszén összeszedtük maradék bátorságunkat, s nekifogtunk a szervezésnek, hogy az ötven éves évfordulón találkozzunk.

A kezdeti lépések pompásan sikerültek. A még életben lévő osztálytársak mindegyikét megtaláltuk, s a május 19-én megtartott találkozón két nagyon beteg társunk kivételével mindenki ott volt. Ömlöttek belőlünk az emlékek, élmények. S eközben azt is elmondtuk, hogy mennyi mindent köszönhetünk iskolánknak, a tanító néniknek, tanárainknak: hogy nagyon sokat adott ismeretben, tudásban, ember-ségben nekünk ez az intézmény.

Egykori nevelőink közül alig néhányan élnek, s a szervezés során egyik még élő tanárunkkal történő beszélgetés közben felmerült, hogy jó lenne, ha az iskolában lenne egy olyan hely, ahol elhunyt tanítóinkra, tanárainkra és diáktársainkra emlékezve leróhatnánk kegyeletünket, hiszen nagyon sokan közülük nem Bagon nyugosznak. A találkozón úgy döntöttünk, hogy a megmaradt pénzt egy emléktábla létesítésére fordítjuk. Tudtuk akkor, hogy a rendelkezésre álló összeg kevés, de bízunk abban, hogy ez valamilyen módon gyarapodni fog, ki fog egészsülni. Végül megszületett, s ma már a falon van az elhunyt tanítóink, tanáraink, diáktársaink emlékét megőrkítő tábla.

Tisztelgünk ezzel többek között Bitskei Árpádné és Venczel Katalin tanító nénink, Kántor Géza igazgatónk, Salamon Lajos osztályfőnökünk és Barna Ignác tanár bácsi emléke előtt is. (Csak azokat soroltam fel, akiről biztosan tudjuk, hogy már nincsenek közöttünk.) De emlékezünk azokra is, akikkel csak néha, nagyon ritkán találkoztunk egy-egy helyettesítés alkalmával: Farkas István tanító bácsira, Faska Aranka, Ország Gizella tanító nénikre, s mindazokra, akik valaha is tanítottak a bagi iskolában. És fejet hajtunk – bár minket koránál fogva nem taníthatott – a néhány éve aktív pályája csúcsán elhunyt igazgató, Fodor Mihály életműve előtt is. S természetesen őrizzük azoknak az egykori osztálytársaknak az emlékét is e tábla előtt, akik idei találkozónkon már esélyt sem kaphattak a megjelenésre – összesen hatan vannak –, s az évfolyam másik osztályából annak a nyolc diáktársunknak az emlékét is, akik már szintén nincsenek közöttünk. És mindazon tanítóinkra, tanárainkra, tanulótagjainkra is emlékezünk, akik valaha ebben az iskolában tanítottak, illetve tanultak, s már eltávoztak az élők sorából.

Arany János írja egyik művében: „*Valami jellel megjelöld, /Hogy szállásod volt ez a föld!*” Ezzel a táblával mindannyiunkra emlékezünk. Megjelöltük azt a helyet, ahol az Alma Materbe időnként találkozóra visszatérő diákok leróhatják kegyeletüket a már nem élők iránt, bárhol nyugszanak is, bárhol is fogadta be őket a föld. De megjelöltük e táblán magunkat is, az egykori nyolcadik b osztálynak az emlékét is, akik meghallottuk egykori – hála Istennek, ma még élő – tanárunk sóhaját, hogy azokról is meg kellene méltóképpen emlékezni, akik nem a bagi temetőben nyugszanak, legyen szó akár tanítóinkról, tanárainkról vagy diáktársainkról. Ezen a táblán a mi osztályunk neve szerepel, ami semmiféle többletjogot nem biztosít semmire, de jelzi, hogy megvolt bennünk az igény, hogy jelet hagyjunk magunk után. Olyan ez a tábla, mint a templomban egy mellékoltár: mindenki leróhatja kegyeletét a már eltávozott szeretteink emléke előtt.

Hiszem és vallom – ebben az értékválságokkal küzdő világban különösen –, hogy napjainkban is szükség van a példaadásra. Ebben az erkölcsi értékekben különösen megroppant világban talán ránk is igazak lehetnek Balassi Bálint azon szavai, melyekkel a végvári vitézek hősiességét ecsetelte:

„*Emberségről példát, vitézségről formát mindeneknek ők adnak,...*”

Talán e példa felmutatásával mi is tettünk azért, hogy egykori nevelőink és ma már nem élő diáktársaink emléke fényesebben ragyogjon az oktatás-nevelés egén.

Végül szeretném kifejezni köszönetemet egykori osztályomnak, hogy felvételemet megértéssel és támogatással fogadta; az iskola jelenlegi igazgatójának és tanterületének, hogy kezdeményezésünket befogadta; mindazoknak az osztálytársaknak, akik külön is hozzájárultak anyagilag a terv megvalósulásához. Külön is megköszönöm egykori osztálytársamnak, Tóth Tibornak és fiának, ifjabb Tóth Tibornak, valamint Kádár Péternek, Búzás Józsi bácsi unokájának a segítségét, amelyet a táblának az iskola falán történő elhelyezéséhez nyújtottak.

Isten áldja a jelenlévőket! És azokat is, akik csak lélekben vannak velünk.

A résztvevők (tanítók, tanárok, egykori – és jelenlegi tanulók) ünnepség méltóságát átérző hangulatát az iskola zenei és irodalmi közreműködői műsorukkal hagyomány teremtő példával szolgálták.

Köszönet a kezdeményezőknél, közreműködőknek, résztvevőknek. Az emlékezés szolgáljon a falu megtartó erejének növekedésére!

„Balázs István, az ácsmester”

A Szent István Egyetemen, november 8-án, „Az idősök és idősödés a mai magyar társadalomban” című konferencia keretében Dr. Deáki Zita egyetemi docens nyitotta meg Balázs Gusztáv újságíró fotográfus Balázs István, az ácsmester életéről, munkásságáról készült, bővített kiállítását. A rendezvényt a Magyar Tudomány Ünnepe keretében tartották.

(Fotó: BG)

A kiállítás illeszkedett és jól illusztrálta a konferencia mondanóját. A kilencvenkettő évesen, 1994-ben elhunyt mester – aki még nyolcvanöt éves korában is a tetőn dolgozott - élete, munkássága ma is nyomon követhető az általa tervezett és kivitelezett, még ma is feladatuk ellátására alkalmas építményeken.

(Fotó: BG)

A kiállító gödöllői, budapesti, aszódi, bagi és jelen, azonos témát feldolgozó kiállításai, kutatása mindig valami új, mondanóját megerősítő bizonyítékát adják az érdeklődő számára a mester szándékának: megvédeni az ács szakma becsületét”.

(Fotó: BG)

Családi ünnep

A HBT megtartotta immár hagyományos Családi ünnep rendezvényét. Az ünnepség november 24-én, 15 órakor a templomunkban elhangzott orgonakoncerttel kezdődött. Benedek József kántor úr ismét kellemes meglepetéssel, új, eddig számunkra kevésbé ismert zeneszerzők művei előadásával ajándékozta meg hallgatóit.

(Fotó: BG)

Az elhangzott műsor:

1. Louis James Alfred Lefébure-Wély /1817-1869/: 2. Prélude in D-dúr, a L'Organiste Moderne 8. kötetéből
2. Louis James Alfred Lefébure-Wély /1817-1869/: 5. Andante in Esz-dúr a, Meditaciones religiosas Op.122 kötetéből

3. William Russel /1777-1813/: 2
Voluntary-ból a Larghetto in F-dúr
4. Joseph Rheinberger /1839-1901/:
3. Trio in g-moll
5. Benedek József /1952- /:
h-moll Adagio
6. Florence B. Price /1887-1953/:
Adoration in D-dúr

7. Enrico Pasini /1937- olasz/:Canta-
bile No.30. /"For you" seconda versione/
8. Samuel Barber /1910-1981/: Ada-
gio /Agnus Dei/
/Zenekari adagio orgona átíratva/
A koncert után az Apostolok szál-
lásán „családi kör „-ben folytatódott és zá-
rult a rendezvény.

Polgár Jutka: Bence

Ez a történet akkor kezdődött, amikor az egyik reggel a nagy diófánál a sárgarigó tudtára adta országnak-világnak, hogy a Kerekdombi tisztáson megnyitotta kapuját a kicsik iskolája, s szeretettel várnak minden tanulni vágyót. Tódult is a falu apraja és nagyja a Kerekdombra. Az apraja tanulni, a nagyja pedig csak úgy kíváncsiskodni.

Amikor a kapuhoz értek, éppen akkor festették fel az iskolát hirdető táblára az utolsó betűt, így mindenki láthatta, hogy jó helyen jár.

Márton tanító bácsi mindenkit nagy szeretettel fogadott, majd elővett egy sárga mintás füzetet, és sorra beírta az iskolába jelentkezők nevét.

Bence is elindult az iskolába, de csak a bejáratig jutott el. Nem mert bemenni. Félénken nézelődött befelé, majd körbejárta az épületet kétszer is, hogy hátha megjön a bátorsága. De bizony arra hiába várt. - Álldogálok még egy kicsit - gondolta -, és hogy jobban teljen az idő, a táblára festett betűket kezdte számlálni: egy,

kettő, három, ... az hiszem, hogy nincs is több betű ezen a táblán - mondta kicsit bizonytalanul. - Inkább elolvasom, elvégre az a fontosabb, mert mégiscsak tudnom kell, hogy hová kerülök, ha meggondolom magam, és belépek a kapun.

Közelebb ment, hogy jobban lássa a feliratot. Először balról jobbra próbálkozott az olvasással - úgy ahogy a nagyoktól látta, de nem járt sikerrel. Ezután balról jobbra kezdte böngészni az írást, de így sem jutott előbbre. Csalódottan ült le egy padra, és azon tanakodott, hogy mitévő legyen. Úgy belemerült a gondolataiba, hogy észre sem vette az iskola kapuján kilépő Márton tanító bácsit, aki feléje tartott.

- Szervusz, Bence!
Vársz valakit?

Nem várok senkit, tanító bácsi. Csak erre sétáltam, és megláttam azt a szép feliratot a bejáratnál - mutatott a táblára Bence - el akartam olvasni, de valaki úgy összekeverte a betűket, hogy nem lehet rajta eligazodni.

Márton tanító bácsi a táblára nézett, majd Bence felé fordult.

- Te ismered a betűket? - kérdezte gyanakodva.

- Hát azokat nem ismerem, de olvasni azért tudok. - s ezt olyan elszántan bizonygatta Bence, hogy még a két füle is elpirult.

- És írni is tudsz? - faggatta tovább a tanító bácsi.

- Írni?! - csodálkozott Bence - azt még nem próbáltam.

- Hát, akkor épp itt az ideje, hogy kipróbáld! Szeretném, ha holnap te is eljőnél az iskolába, adigra talán a betűk is visszarendeződnek - mondta mosolyogva a tanító bácsi, s közben megjegyezte halkán csak úgy magának: - Még hogy tud olvasni ez a csöpp legény! Hát még a betűket sem ismeri, no de majd én segíték neki.

Bence örült, hogy a tanító bácsi olyan kedves volt hozzá. Otthon boldogan újságolta szüleinek, hogy ő is iskolás lesz, mert holnap várja őt a kerekdombi iskolában Márton tanító bácsi. Szülei

nagyon megörültek a jó hírnek, mindjárt vettek is neki egy táskát, és mindent, ami egy ilyen kisdiáknak kell.

Bence másnap korán ébredt, hogy elsőként érhesse az iskolába. Az első padba ült, hogy jól lássa a tanító bácsi, hogy ő itt van. Hamarosan megérkeztek a többiek is. A szomszéd gyerekek a mögötte lévő padba ültek. A barátja, Gábor pedig a mellette lévő helyet nézte ki magának. Bence nagyon örült, hogy a barátjával ülhet egy padban. Közben a tanító bácsi is megérkezett, és teleírta az

egész táblát. Bence alig győzte másolni.

Így ment ez hétről-hétre, s közben Bence a nagy munkában el is feledkezett az iskolát hirdető tábláról. De nem úgy a tanító bácsi, aki alig várta, hogy Bence megismerje az összes betűt, és megtanuljon olvasni. S amikor ez a pillanat elérkezett, az egyik reggel a kapunál várta Bencét. Bence futva érkezett az iskolába, mert már a távolból észrevette a bejáratnál várakozó tanító bácsit.

- Jó reggelt, tanító bácsi! Történt valami? - kíváncsiskodott Bence.

- Mindjárt kiderül - mondta a tanító bácsi. - Állj csak ide mellém, és olvasd el hangosan, hogy mi van a táblára írva!

Bence összeszedte minden tudását, és olvasni kezdte: KE-REK-DOMBI IS-KO-LA. Bence nem akart hinni sem a szemének, sem a fülének, ezért újra elolvasta: KERÉK-DOMBI ISKOLA.

- Nahát! - csodálkozott Bence - minden betű visszakerült a helyére!

Azok mindig is a helyükön voltak - nevetett Márton tanító bácsi -, de a kitartó munkád eredménye, hogy ismered a betűket, ezért tudtad elolvasni.

Alakulás

Községünk mindig híres volt zeneszeretetről, az éneklés sajátos dallamairól, erejéről, hangszínéről, ritmusáról, szövegükről, azok kiejtéséről. Messziről megismerték a bagiak búcsúhelyre való beköszönését, a mennyasszonyos ház kapuja előtti bebocsátás kérését, dalaik "pirosbagi" előkóját, zenekarik ritmusos és folyamatos játékát, hangsúlyait,.. a „bagiak szimfóniáját”.

Az embernek éneklés, zene mellett könnyebb volt a munka. Elpanaszolhatta fájdalmait, világgá kürtölhette jókedvét. Észre sem vette és már is vége volt a szenvedésének, a "sor" végére ért" és a „hátikosár is megtelt“...

Idegenbe szakadva, dúdolta az ismert dalokat, képzelete szülőföldje mezőjét, kertjeit, szőlőit, erdőt, utcáit, házait járta. Nem csoda, hogy szinte mindenki („dalorászott“) dalolgatott. Azért, hogy más is meghallja, érzelmét megossza, társakat-, "hangszereket" szerzett, akikkel, amelyekkel "egy húron pendült”.

Így lett a dudás, a citerás, a daloskör, az énekkar, a zenekar.

Gyermekkorom emlékei felidéznek a Keresztfára dülő magasságából felénk hallatszók,

Kerti Pali bátyám tárogatójának hangjait, Tóth Pali bácsiék előtt-, Markovits Imre citerazenéjére táncoló fiatalokat, a fonóban /Hajdú Gyula bácsiéknál/ nótázókat, a templomunkban éneklőket kísérő orgonánk /Tari kántor úr/ harmóniáit.

Hallottam a "Bagi rezeseket" /Tóth Gábor, dobos, még velünk is fellépett/, Balázs György fúvós, Tóth, /pap/ Tóth szalon-, vonós-, jazz zenekarokat, a pengetős Horváth Ferenc, Katona János zenekarát és a híres (Sárközi Ignác, Balogh Rudolf, Kolompár István,..) cigány prímásokat és zenekaraikat.

Biztosan voltak még mások is /Nem szándékosan hagytam ki senkit a felsorolásomból./.

A kiváló hangú /sajátos előadásmódú/ énekesek, az énekkarok ("Daloskörök"), szintén hosszan volnának sorolhatók. Mindannyian az első és a második világháborúk korszakában, az ötvenes évekig. Milyen ajándék, hogy még emlékezhetem rájuk! (Emlékeik megőrzéséhez kérem olvasóink segítségét is!)

Ebből a zsongásból sarjadzott 1954-ben a "CARAVAN Zenekar", amely -mint gyümölcsfa olyan sok év, lehullott magja, le-

vele- és letöredezett ága után ismét gyökeret eresztett és jó ízű gyümölcsöt termett.

Még sok kutatás bizonyító ereje szükséges e sorok teljességéhez, de "valahol el kell kezdeni". Megkísérletem a közepébe vágni.

Zenekarunk, /ács/ Balázs István házában (Bag, Malom u. 14) verandáján, 1954 májusában alakult.

(Fotó: Gódor István.)

Alapító tagok:

Bagi Sándor, (hangszere) B szoprán szaxofon,

Balázs Gusztáv, gitár, trombita,

Balázs József, hegedű, nagybőgő,

Dudás Gábor, Es trombita,

Dudás Lajos, Es klarinét (kiegészítő ütőhangszerek).

Katona István, B trombita, B ten. Szaxofon,

Péter József, gitár,

Szigetvári Lajos, ütőhangszerek,

Tóth Mihály, tangóharmonika, B tenor szaxofon

Megalakulásunkat Tóth Mihály bátorító támogatásával, barátom-, Záborszki István kölcsön adott piztonjával magam szorgalmaztam. Ebben az időben a Szegedről Szolnokra áttelepített Közlekedési Műszaki Egyetem harmadéves hallgatójaként, az egyetem -azonos nevű- zenekarának is egyik alapítótagja voltam.

Amikor csak tehettem, hétvégékre, a szülői házhoz, szeretteimhez haza látogattam. Gyermek koromban szájharmónikán, a háború előtt, "húzó-nyomós" harmonikán (amely a háborúban odaveszett), majd később József bátyám bendzsóján - autodidakta módon - tanultam, játszottam. Mire másod éves hallgató lettem, az időközben eltört bendzsó helyett

lantot kaptam, amely azután elválaszthatatlan társam lett. Közben természetesen voltak különféle válaszút elé állító helyzetek.

A tangóharmonika kezembe kerülésekor nem tudtam feledni, a korábbi harmonika működtetésének húzó-nyomó technikáját, pénz se volt rá, a két pengetős hangszer hangolása, húrozása, játék technikája szintén átállást követelt, mégis a muzsikálás öröme magával ragadott.

(Helytörténeti Baráti Társulat Caravan zenekarának történetéből.)

Könyvtári napok Aszódon

Aszód Város Könyvtára és Művelődési Háza október 2-án, író-olvasótalálkozóra hívta a mesét kedvelő látogatóit. A gyermekkönyvtár vendége ezúttal, ismét Polgár Jutka meseíró volt, aki a Pataktarti Tücsök című legújabb meséjét mondta el a megjelent gyerekseregnek. A programot Nagy Judit a gyermekkönyvtár vezetője szervezte.

Balázs Bálint kőszobrász-restaurátor

A hívek hálából emlékművet állítottak Szolnokon 1847-ben, Szűz Mária és Szent Flórián tiszteletére, a tűzvész sikeres elhárítása emlékére. A hanyatott sorsú „Boldogságos Szűz Mária szobor és Szent Flórián dombormű” 2011-ben, restaurálás után került ismét felállításra, a Mária utcának a Szentháromság plébániatemplomhoz közeli végén.

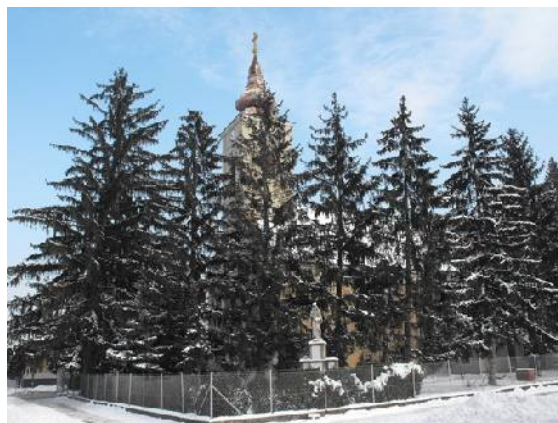
Restaurálta: Balázs Bálint kőszobrász-restaurátor, Hering Zoltán kőszobrász-restaurátor

Az oszlop törzsén olvasható:

*„Istennek Szent Anyja
Tűzvészről oltalmaz
Egek királynéja
A szolnoki hívek
Kegyessége
eszköze 1847 évben”*

Balázs Bálint községünk szülötte, aki a bagi „Szent Jánoska” szobor restaurálásának gondjait is magára vette. Munkásságáról többet tudhatunk honlapjáról: www.szobraszrestaurator.freewb.hu.

A Helytörténeti Baráti Társulat a II. világháború alatt lerombolt, Balázs István ácsmester által felépített-, 2012-ben megszállt templomtoronyról készült fényképekkel emlékeztet Öseink tiszteletére és buzdít jövőbe vett hitünk erősítésére.

(Fotó: 2010 illetve 2012).

Áldott Karácsonyi ünnepeket és Boldog Újévet Kívánunk!

***Egres* TÁJÉKOZTATÓ**

megjelenik negyedévenként, kéziratként • kiadja a **Helytörténeti Baráti Társulat** • 2191 Bag, Malom út 14.
Tel: 06-28 / 408-369 • Mobil: 06-30/ 314-2492 • adószám: 19181943-1-13 • számlaszám: OTP 11742166-20101701-00000000
Honlap: hbtbag.hu • e-mail: b.gusztav@freemail.hu • elnök: id. Balázs Gusztáv • tördelés: Fehér Viktor